Dosarul nr. 1-2170/2024
1-24098649-12-1-03092024

S E N T I N Ţ Ă
În numele Legii

09 octombrie 2024 mun. Chişinău
Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani
în componenţa:
Preşedintelui şedinţei, judecătorul Silvia Slobodzean
Grefierul Ana-Maria Munteanu
cu participarea:
Procurorului Olesea Russu
Apărătorul inculpatului Carolina Bulgari
Inculpatului *****

examinând în ședința de judecată publică, conform prevederilor art. 364[1] din Codul de procedură penală și 80[1] Cod penal, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în limba română, cauza penală de învinuire a lui:

> *****, născut la *****, IDNP: *****, cet. al Rep. Moldova, originar şi domiciliat în *****, pe str.*****, la moment se deține în Penitenciarul nr. 13, cu studii medii incomplete, nesupus militar, concubinaj, un copil minor la întreţinere, nu se află la evidenţa medicului psihiatru/narcolog, fără grade de dizabilitate, fără titluri speciale, grade de calificare și distincții de stat şi cu antecedente penale,

în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) și d) din Codul penal.
Procedura de citare legală, executată.
Date cu referire la examinarea cauzei: 03.09.2024 – 09.10.2024.
Cu referire la materialele cauzei penale și a probelor administrate, instanța de judecată,

c o n s t a t ă:

Fapta prejudiciabilă constatată.

1.1. Inculpatul**********, acționând intenționat și înțelegând caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, la data de 15.08.2024, aproximativ orele 16:00 min., aflându-se pe str. ***** din *****, profitând de faptul că, poarta de acces în curtea casei de locuit de pe adresa respectivă era descuiată, iar cet. ***** și-a lăsat portmoneul cu bani pe pervazul geamului din exteriorul casei, asigurându-se că nu este văzut de nimeni, a pătruns pe teritoriul curții imobilului de pe adresa menționată, de unde a sustras pe ascuns mijloace bănești în numerar în sumă totală de 3000 lei, ce aparțin victimei, cet. *****, trecându-le ilicit în proprietatea sa, după care a părăsit locul comiterii infracțiunii. Astfel, prin

acțiunile sale, a cauzat cet. *****, un prejudiciu material considerabil în valoare totală de 3000 lei.

De către organul de urmărire penală, acţiunile lui********** au fost încadrate juridic conform art. 186 alin. (2) lit. b) și d) din Codul penal – furtul, adică *„sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârşită prin pătrundere în locuinţă şi cu cauzarea de daune în proporţii considerabile”*.

Privind procedura.

2.1. În ședința de judecată preliminară, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul********** a înaintat o cerere olografă, prin care a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, conform prevederilor art. 364^1 din Codul de procedură penală și 80^1 Cod penal, indicând că recunoaşte în totalitate faptele indicate în rechizitoriu întocmit, recunoaşte vina în săvârșirea infracțiunii incriminate, nu solicită administrarea altor probe noi și se căieşte sincer, cererea fiind contrasemnată şi de apărătorul inculpatului.

2.2. În ședință de judecată, inculpatul a confirmat veridicitatea cererii întocmite și a susținut admiterea acesteia, reiterând cele invocate în cerere şi faptul că recunoaşte vina în infracțiunea incriminată.

La fel, apărătorul Bulgari Carolina, care acționează în interesele inculpatului**********, în ședință de judecată a confirmat autenticitatea cererii întocmite și a susținut admiterea acesteia, cu examinarea cauzei în procedura simplificată.

Acuzatorul de stat Russu Olesea, în ședință de judecată nu a obiectat în privința admiterii cererii, invocând dreptul inculpatului de a solicita procedura simplificată de judecare a cauzei.

2.3. Instanța de judecată atestă că potrivit prevederilor art. 364^1 alin. (1) din Codul de Procedură Penală, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Totodată, conform prevederilor alin. (2) al aceluiași articol, judecata nu poate avea loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, decât dacă inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și nu solicită administrarea de noi probe.

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 364^1 alin. (4) din Codul de procedură penală, instanța de judecată admite, prin încheiere, cererea dacă din probele administrate rezultă că faptele inculpatului sânt stabilite și dacă sânt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse și procedează la audierea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului.

2.4. Reieșind din cele expuse *supra,* instanța de judecată remarcând faptul că semnătura inculpatului********** din cererea întocmită este autentică, susţinută de acesta personal în şedinţă de judecată, iar conţinutul acestor cereri, prin care inculpatul recunoaşte faptele incriminate acestuia, cuprind o manifestare de voință suficient de clară, dar şi că ultimul a solicitat ca judecarea să se facă în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, precum și nu pretinde la administrarea unor probe noi, reiterând toate aceste argumente și în ședință de judecată, instanța de judecată a admis prin încheiere protocolară cererea inculpatului********** cu privire la judecarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364^1 din Codul de procedură penală, adică în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale și a procedat la audierea acestora conform regulilor de audierea a martorului.

Declarațiile inculpatului în ședința de judecată.

3.1. Inculpatul**********, în ședința de judecată, prin expunere factologică, ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriu, după depunerea jurământului în ordinea art. 108 din Codul de procedură penală, cu referire la circumstanțele de fapt incriminate a relatat că aproximativ la orele 16 pe data de 15.08.2024 aflându-se în *****, pe adresa str. ***** a intrat în ograda unde poarta era deschisă, lângă fereastră a văzut un portofel, a luat banii din portofel în sumă de 3000 de lei moldovenești, a ieșit din ogradă și s-a dus. A lucrat la ei, îi cunoaște personal, poarta era descuiată, dar așa a deschis-o singur. Când a intrat în ogradă a văzut un portmoneu negru. A încercat să restituie banii din portmoneu proprietarului. A sustras banii de la *****. A luat doar banii și a lăsat portmoneul pe geam. Îi pare rău de cele comise, și de acțiunile acestuia.

Cu privire la aprecierea probelor și încadrarea juridică a faptelor.

4.1. Astfel, instanța statuează că chiar dacă inculpatul********** își recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracțional al faptelor comise, cât și a vinovăției acestuia în comiterea infracțiunii, după cum urmează din următoarele mijloace de probă acumulate la faza urmăririi penale și acceptate de inculpat în şedinţă de judecată:

- *Declarațiile părții vătămate* *****, potrivit cărora, locuiește împreună cu părinții pe adresa str. *****, *****. La data de 15.08.2024, orele 15:00, au venit de la pescuit cu tatăl său, *****. Au descărcat din automobile lucrurile sale, iar portmoneul personal în care se aflau mijloace bănești în sumă de 3000 lei, l-a pus pe pervazul exterior al geamului casei de locuit, apoi au intrat în casă. Peste câteva minute, mama sa, *****, l-a înștiințat, că la văzut pe vecinul său, *****, ce locuiește pe str. *****, în ogradă la ei. Vecinul s-a apropiat de geam și a deschis portmoneul, apoi repede a fugit din ogradă. Ieșind afară, cet. ***** a depistat că din portmoneu lipseau bani în sumă de 3000 lei, toate bancnotele a câte 200 lei. De la început, nu a solicitat poliția la fața locului, însă știind că vecinul său este un hoț, au început să-1 caute. Astfel, peste ceva timp, l-au găsit pe***** pe o stradă din apropiere. L-au ajuns din urmă și l-au urcat în automobilul personal, cu scopul să-1 aducă la poliție. Atunci, *****, dându-și seama că v-a fi condus la poliție, a scos un pachețel și a început să-1 mestece. Ulterior, a spus că se simte rău. Imediat, la fața locului au solicitat grupa operativă. Între timp, cet. ***** a ascuns pachețelul sub scaunul din spate a automobilului. Astfel, ***** i-a pricinuit un prejudiciu considerabil în sumă de 3000 lei (f.d.24-25);

- *Declarațiile martorului* *****, potrivit cărora, locuiește împreună cu familia pe adresa str. *****, *****. La data de 15.08.2024, orele 15:30, fiul cu soțul, au venit de la pescuit. Menționează că, fiul, *****, a lăsat portmoneul său pe pervazul geamului casei din față și a intrat în casă. Mai târziu, în timp ce sus numita se afla în sufragerie, l-a văzut pe vecinul său, *****, ce locuiește pe adresa str. *****, în ograda casei lor, chiar lângă geamul unde se afla portmoneul fiului. Concretizează că, îndată l-a înștiințat pe fiul său. Când au ieșit afară, deja vecinul său, *****, fugi-se. Concretizează că, fiul ei a verificat conținutul portmoneului și a depistat lipsa sumei de 3000 lei (f.d.27);

- *Procesul-verbal de cercetare la fața locului din 16.08.2024*, prin care a fost consemnată acțiunea de cercetare a locului comiterii infracțiunii cu acordul proprietarului și anume, curtea casei individuale de locuit din str. ***** din mun. Chișinău, precum și mijlocul de transport al victimei. În cadrul cercetării la fața locului și anume, din mijlocul de transport, a fost ridicat un pachețel din polietilenă transparentă, deteriorat, cu urme de substanță sub formă de praf, neidentificată. De menționat că, obiectul ridicat, împreună cu actul de sesizare al reprezentantului organului de urmărire penală, a fost remis în adresa organului de constatare al

Inspectoratului de Poliție Centru, pentru efectuarea constatării tehnico-științifice și stabilirea compoziției chimice, materialul, fiind înregistrat separat în Registrul nr. 2 de evidență a altor informații referitoare la infracțiuni (f.d.9-20, 21).

4.2. În acest context, prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

4.3. La caz, instanţa mai susţine că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că, deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național, or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri.

4.4. Pe plan național, articolul 95 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente şi utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin. (2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind *accesul în egală măsură a tuturor părţilor la cercetarea probei*.

Astfel, instanţa a constatat din materialele cauzei că partea apărării a avut accesul în egală măsură la cercetarea tuturor probelor enunţate în rechizitoriu inclusiv să le conteste, în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (4) din Codul de procedură penală, adoptând o poziţie clară, prin care au renunţat expres la anumite garanţii procesuale, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată.

4.5. Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicţii esenţiale şi semnificative între probele cu martori şi cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanţele expuse în învinuirile aduse inculpatului.

4.6. Prin urmare, instanţa statuează că în pofida administrării mijloacelor de probă, care denotă comiterea faptelor infracţionale de către inculpatul**********, inculpatul a recunoscut vinovăţia în comiterea acestor fapte şi a oferit declaraţii în şedinţă de judecată, iar în acest sens, instanţa opinează că declaraţiile unei persoane mereu pot varia nesemnificativ în dependenţă de personalitatea acesteia, după modul său de expunere sau după timpul relatării unor circumstanţe, însă în esenţă informaţia obţinută este aceiaşi şi nu afectează probatoriului în cauza penală.

Pe cale de consecinţă, instanţa consideră drept veridică informaţia furnizată de inculpat, care confirmă integral cele expuse în rechizitoriu şi coroborează cu mijloacele de probă administrate la faza urmăririi penale, or *veridicitatea* este însuşirea, caracterul a ceea ce este cert, adică ceea ce este conform cu adevărul, real şi poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către organul de urmărire sau instanţă cu realitatea pe care o probează această informaţie, la caz cea furnizată de inculpat, care fiind apreciată în cumul cu alte mijloace de probă, stabilesc existenţa faptei infracţiunii, certitudinea comiterii acestora nemijlocit de către********** şi săvârşirea de către acesta cu vinovăţie a faptelor.

Mai mult, aprecierea declaraţiilor inculpatului în cadrul acestui proces penal, au loc prin prisma art. 103 alin. (2) din Codul de procedură penală, care impune acestora o valoare probantă condiţionată şi de existenţa altor probe în cauză, care să confirme veridicitatea lor, iar în prezentul proces penal, depoziţiile acestuia coroborează cu alte mijloace de probă administrate, relevante în acest sens, care demonstrează comiterea faptei infracţionale cu vinovăţie.

4.7. În acest context, la adoptarea sentinţei, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1) pct. 1)-4) din Codul de procedură penală, instanţa de judecată trebuie să soluţioneze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârşirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvîrşită de inculpat; 3) dacă fapta întruneşte elementele infracţiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârşirea acestei infracţiuni.

4.8. Astfel, conform ordonanțelor de punere sub învinuire și a rechizitoriului, acțiunile lui********** au fost încadrate juridic în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) din Codul penal, pe faptele invocate în rechizitoriu, care la rândul său stabilesc răspunderea penală pentru sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane săvârșită prin pătrundere în locuință și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

4.9. În contextul art. 10 alin. (1) din Codul penal, legea penală care înlătură caracterul infracţional al faptei, care uşurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situaţia persoanei ce a comis infracţiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale.

Potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Codul penal al RM *(în redacția Legii nr.136 din 06.06.2024, în vigoare 07.09.2024)*, se consideră proporţii considerabile sau esenţiale valoarea bunurilor sustrase, dobândite, primite, fabricate, distruse, poluate, utilizate, transportate, păstrate, comercializate, valoarea pagubei pricinuite de o persoană sau de un grup de persoane, care depăşeşte 10 salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârşirii faptei.

Instanţa concretizează de asemenea că prejudiciul cauzat în speță nu depăşeşte 10 salarii mediu lunar pe economie prognozat pentru anul 2024, potrivit Hotărârii Guvernului nr. 1033 din 21 decembrie 2023, cuantumul salariului mediu pe economie stabilit pentru anul 2023 este de 13 700 lei.

Astfel, instanța de judecată consideră că se impune necesitatea reîncadrării faptelor inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. c) din Codul penal, care la rândul său stabilește răspunderea penală pentru sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane săvârșită prin pătrundere în locuință.

4.10. În conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracţiunea este o faptă (acţiune sau inacţiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăţie şi pasibilă de pedeapsă penală.

Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

Potrivit art.52 alin.(1) din Codul penal, se consideră componenţă a infracţiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracţiune concretă. Alin.(2) al aceluiași articol stabilește că componenţa infracţiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracţiunii potrivit unui articol concret din codul penal.

4.11. Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârşite şi semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

4.12. Prin urmare, verificând respectarea condiţiilor prevăzute de art.364[1] din Codul de procedură penală, audiind inculpatul în coraport cu cercetarea tuturor probelor administrate la faza urmăririi penale, instanţa a constatat că ultimul recunoaşte în totalitate faptele indicate în rechizitoriile întocmite, acțiunile căruia instanţa le încadrează în conformitate cu prevederile normelor din Codul penal al Republicii Moldova, după semnele invocate *infra*.

4.13. *Cu privire la încadrarea juridică privind infracțiunea de furt imputată inculpatului*, instanţa statuează că, în mod evident s-au constatat faptele prejudiciabile prin care s-a atentat la *obiectul juridic special* al infracţiunilor incriminate, care în speţă este format din relaţiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile.

La fel, *obiectul material* al infracţiunilor în cauză îl reprezintă bunurile care au o existenţă materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoare materială şi cost determinat, fiind bunuri mobile şi străine pentru făptuitor, iar în cadrul cauzei penale s-a confirmat provenienţa bunurilor de la partea vătămată, atât prin declaraţiile părții vătămate, dar şi în rezultatul confirmării personale de către inculpat, care personal a susţinut acest lucru fiind audiat în faza judecării cauzei, precum şi a recunoscut vinovăţia în săvârşirea infracţiunii de furt, oferind detalii în acest sens în şedinţă de judecată.

Prin urmare, bunurile sustrase de inculpat, deţin o valoare anumită, reprezintă un lucru susceptibil apropierii individuale, în privința căruia victimele își exercitau dreptul de proprietate și posesie, fiind de altfel bunuri mobile, care în rezultat şi constituie obiectul material al infracțiunilor incriminate.

4.14. Analizând *latura obiectivă* a componenței de infracțiune incriminată lui**********, instanța de judecată subliniază că în situaţia incriminării faptei în temeiul art. 186 din Codul penal, aceasta se comprimă prin descrierea a 4 semne distincte: a) fapta prejudiciabilă ce constă în acţiunea de luare ilegală şi gratuită; b) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv; c) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă şi urmările prejudiciabile şi d) modul ascuns, prin pătrundere.

Respectiv, cu referinţă la fapta prejudiciabilă comisă, instanţa relevă modul de deposedare a victimei de bunul său, care prespune de fiecare data trecerea în stăpânirea inculpatului a bunului sustras, iar în ansamblu şi reprezintă luarea bunului.

Faptul deposedării se demonstrează în cumul prin întregul ansamblu de mijloace de probe administrate la urmărirea penală, iar în detaliu se confirmă prin dispunerea de bunul sustras de către inculpat, pe care ulterior ultimul le-a utilizat după propria dorinţă şi conform propriei convingeri, circumstanţă de fapt confirmate în şedinţă de judecată de însăşi**********.

Ilegalitatea acţiunilor sale şi gratuitatea luării bunului sustras s-a manifestat prin confirmarea dreptului legal de posesie asupra bunului său de către partea vătămată, exprimată în declaraţiile acestuia, recunoscută de inculpat prin cererea sa privind examinarea cauzei în procedură simplificată, ceea ce denotă că acesta a acţionat intenţionat cu scopul de a sustrage bunul ce aparţine victimei, de a dispune definitiv de acestea şi nicidecum în scopul unei folosinţe temporare eventual.

Cu privire la urmările prejudiciabile, instanţa reţine legătura indisolubilă dintre acestea şi obiectul juridic special, or prin cauzarea urmărilor se aduce atingere directă a relaţiilor sociale cu privire la posesia bunurilor şi se arată implicit esenţa caracterului patrimonial al sustragerii. Pe cale de consecinţă, obiectul juridic alături de obiectul material condiţionează forma exterioară a urmărilor prejudiciabile, astfel încât, proporţia reducerii masei patrimoniale a părţii vătămate este direct proporţională cu creşterea masei patrimoniale a făptuitorului.

În acest context, se indică exact la categoria, tipul şi valoarea bunului sustras, indiferent de percepţia valorii acestora de către inculpat, iar aceste prejudicii nu constituie nişte „beneficii prezumate” pentru victimă, ci se aflau în posesia reală a ultimei la momentul săvârşirii infracţiunii, ceea ce indică direct spre cauzarea unui „prejudiciu patrimonial efectiv” părții vătămate, indiferent de restituirea ulterioară a prejudiciului sub aspect civil.

Cu alte cuvinte, instanţa reţine că anume trecerea bunurilor în stăpânirea reală a inculpatului a creat un gol în sfera patrimonială a părții vătămată, ceea ce semnifică efectul acestei legături de cauzalitate.

Stabilirea modului ascuns în cazurile incriminării componenţei prevăzute la art. 186 din Codul penal, în opinia instanţei a întrunit ambele criterii atât subiectiv cât şi obiectiv în speța dedusă judecării şi s-a realizat în opinia instanţei, pe neobservate pentru alte persoane, or în acest context, în timpul săvârşirii infracţiunii, inculpatul nu se afla în nemijlocita apropiere de victimă, iar având certitudinea că nu este observat şi că victima avea temporar bunul personal fără supraveghere, a acţionat într-un mod imperceptibil pentru aceasta, astfel încât a rămas neremarcat, ceea ce se confirmă prin ansamblul de probe administrate, în special cele relatate de partea vătămată și în urma examinării probelor anexate la materialele cauzei şi confirmate integral de inculpat.

De asemenea, instanţa reţine ca întemeiată şi încadrarea juridică a infracţiunii prin prisma normei agravante *“pătrundere în încăpere”* în speţă, or pătrunderea a avut loc într-un spaţiu închis, neaccesibil unei alte persoane decât proprietarul sau fără permisiunea directă a ultimului, adică la momentul comiterii infracţiunii reprezenta un spaţiu închis şi nesusceptibil de intrare pentru terţi, ce denotă la caz un *spaţiu privat* la pătrunderea în care, făptuitorul a manifestat buna-ştiinţă că intră pe un teritoriu străin, protejat de art. 8 din Convenţie, or conform art. 6 pct. 11) din Codul de procedură penală *prin domiciliu se* înţelege orice locuinţă sau construcţie destinată pentru locuirea permanentă sau temporară a unei sau a mai multor persoane (casă, apartament, vilă, cameră la hotel, cabină pe o navă maritimă sau fluvială), precum şi încăperile anexate nemijlocit la acestea, constituind o parte indivizibilă (verandă, terasă, mansardă, balcon, beci, un alt loc de uz comun), precum şi orice *teren privat*, automobil, navă maritimă şi fluvială privată, birou.

În concluzie, instanţa statuează că infracţiunea de furt face parte din rândul infracţiunilor materiale şi se consideră consumate din momentul luării bunurilor din posesia victimelor cu dispunerea ulterioare de acestea după propria dorinţă a făptuitorului, ceea ce întregeşte latura obiectivă a infracţiunii incriminate lui**********.

4.15. Cu referire la *latura subiectivă* se remarcă că infracțiunea de furt este una intenționată, iar conținutul intenției trebuie examinat şi determinat, stabilit din materialele faptei, adică prin aprecierea tuturor elementelor laturii subiective.

Concluzia privind conţinutul intenţiei rezultă din materialitatea faptei *(dolus ex re)*, adică din examinarea tuturor semnelor laturii obiective, iar din ansamblul mijloacelor de probă administrate şi a circumstanţelor de fapt şi de drept analizate supra denotă prezenţa unei intenţii directe la săvârşirea infracțiunilor de către inculpatul**********.

Subsecvent, prezenţa intenţiei directe a fost determinată şi de alte acţiuni evident premeditate, care nu pot fi executate în absenţa aspectelor volitive şi intelective ale acestui semn, or, în cazul infracţiunii de furt, inculpatul s-a folosit de momentul neremarcării sale de alte persoane, iar ulterior a sustras bunurile care aparţine părții vătămate, cu năzuinţa ulterioară de a le înstrăina cu titlu oneros, prin ce a demonstrat evident scopul de cupiditate, fapt confirmat în ansamblu prin mijloacele de probă administrate.

Instanța de judecată mai reține şi faptul că inculpatul a recunoscut vinovăţia sa în faza judecării cauzei, oferind detalii despre modul sustragerii bunului şi chiar dacă acest mijloc de probă nu este determinant în acest caz, declaraţiile sale au fost apreciate ca veridice, din motivul coroborării cu alte mijloace de probă enunţate mai sus şi din lipsa oricăror discrepanţe cu acestea, iar mai mult, instanţa conchide că doar un făptuitor adevărat ar fi putut recunoaşte faptele incriminate organelor de poliţie, oferind ulterior şi detalii despre modul de sustragere a bunului, atât la faza urmăririi penale, cât şi în şedinţă de judecată.

Concomitent, instanţa nu a constatat semne care ar infirma prezenţa scopului de cupiditate la săvârşirea infracţiunii, ori din mijloacele de probă administrate denotă exclusiv dorinţa inculpatului de a beneficia de bunul sustras sau de a le trece în posesia altor persoane, neavând intenţia folosirii temporare a lor.

4.16. Din punct de vedere al calităţii de *subiect* al infracţiunii, instanţa statuează că acesta este reprezentat de persoana fizică responabilă, care la momentul săvârşirii infracţiunilor a atins vârsta de 14 ani, iar********** întruneşte semnele subiectului infracţiunii incriminate, or ultimul conform extrasului din Registrul de Stat al Populaţiei, este născut pe ***** şi a comis infracţiunile incriminate în perioada majoratului.

Concomitent,********** nu se află la evidenţa medicului psihiatru și/ s-au narcolog.

În drept, instanţa indică că fapta inculpatului, privind sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane săvârșită prin pătrundere în locuință, întrunește corect elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) din Codul penal.

4.17. *Aşadar,* instanța de judecată consideră că********** poate fi condamnat pentru comiterea infracțiunii incriminate, reieşind din considerentele enumerate *supra*, precum şi din totalitatea probelor examinate în faza urmăririi penale şi constatate ca fiind pertinente, concludente și veridice, care în ansamblu coroborează între ele, se completează între ele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că anume inculpatul**********, a săvârşit faptele pentru care a fost acuzat şi le-a comis cu vinovăţie sub forma intenţiei directe.

4.18. În concluzie, în cadrul examinării circumstanţelor cauzelor penale şi probatoriului administrat, a fost stabilită întrunirea tuturor elementelor infracţiunilor în acţiunile inculpatului şi nu au fost stabilite circumstanţe care să înlăture caracterul penal al faptelor, iar prin urmare, se stabilește atât temeiul real, cât şi temeiul juridic pentru atragerea lui********** la răspundere penală, conform componenţelor de infracţiune incriminate.

Cu privire la individualizarea pedepsei.

5.1. De către acuzatorul de stat Russu Olesea, în dezbaterile judiciare a fost solicitată recunoașterea inculpatului********** vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) din Codul penal în coroborare cu art. 364^1 Cod de procedură penală și art. 80^1 Cod penal a-i aplica o pedeapsă reală pe o perioadă de 1 an în penitenciar de tip semiînchis. Potrivit prevederilor art. 90^1 din Codul penal a executa pedeapsa pe un termen de 6 luni închisoare în penitenciar de tip semiînchis, iar restul 6 luni de suspendat conform prevederilor art. 90 din Codul penal pe un termen de 3 ani.

5.2. Apărătorul inculpatului**********, avocatul Bulgari Carolina, în dezbaterile judiciare a solicitat pe marginea învinuirii comiterii infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) Cod penal de aplicat o pedeapsă mai blândă.

*****, în ultimul cuvânt a susținut poziția apărătorului său și a invocat faptul că îi pare rău de cele săvârșite, totodată a solicitat aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

5.4. Potrivit art.24 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârşirii unei infracţiuni, instanţa de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracţiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării acestei operaţiuni, ţinând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operaţiunii de individualizare a acesteia.

5.5. La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanţa va avea în vedere dispoziţiile art. art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea şi împrejurările în care a fost comisă infracţiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârşite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar şi circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

În conformitate cu art.61 alin.(1) şi (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane.

5.6. Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală şi corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanţa remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.

De altfel, pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni.

5.7. Aşadar, instanţa statuează că pedeapsa penală urmează a fi aplicată inculpatului în contextul cauzei penale de învinuire a acestuia în temeiul art. 186 alin. (2) din Codul penal săvârşită de către inculpat, instanţa, conform art.16 din Codul penal, atestă că infracţiunea, în funcţie de caracterul şi gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracţiunilor mai puțin grave comise cu intenţie.

Instanța de judecată reține că infracțiunea comisă de către inculpatul********** fac parte din capitolul infracțiunilor contra patrimoniului, care atentează la una din valorile fundamentale – relaţiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile.

5.8. Totodată, instanța de judecată reține că********** a comis infracțiunea în lipsa unor circumstanțer agravante sau atenuante prevăzute de art. 77 şi/sau 76 din Codul penal.

În susținerea poziției sale, instanța menționează că anterior, inculpatul a fost tras la răspundere penală, fapt constatat din istoria antecedentelor penale F.246.

Concomitent, temeiuri pentru liberarea inculpatului********** de răspundere penală conform prevederilor art. 53 din Codul penal nu au fost stabilite.

5.9. În continuare, instanţa de judecată conchide că art. 186 alin. (2) din Codul penal stabileşte atât la data comiterii infracțiunii, cât şi în prezent o pedeapsă cu închisoare de până la 4 ani sau cu amendă în mărime de la 650 la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 ore.

5.10. Concomitent, la stabilirea pedepsei instanța reține pericolul social al infracțiunii săvârșite, or reieşind din acţiunile ilicite ale inculpatului a fost violat dreptul persoanei la protecţia proprietăţii sale şi libertatea de a dispune de bunurile sale conform propriei dispoziţii.

5.11. Pe cale de consecinţă, instanţa evidenţiază că în procesul judiciar, procurorul a solicitat tragerea la răspundere penală prin aplicarea în privinţa acestuia a unei pedepse sub forma închisorii, în privinţa căreia apărătorul a obiectat, solicitând aplicarea unei pedepse sub forma muncii neremunerate în folosul comunității inculpatului.

În acest mod, reieşind din opiniile participanţilor la proces, a materialelor dosarului penal şi din cele nominalizate *supra*, instanţa consideră că o pedeapsă care ar justifica cu adevărat scopul legii penale în acest caz, care ar contribui la corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni de către condamnat este aplicarea unei pedepse sub închisorii.

5.12. În acest context, instanţa notează că prin Legea nr. 83 din 14 aprilie 2023 pentru modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial Nr. 154 art. 240 la 2 mai 2023 şi intrată *în vigoare la 2 august 2023*, a fost abrogat alin. (8) al art. 364^1 din Codul de procedură penală, însă a fost introdus art. 80^1 în Codul penal, prin care au fost modificate limitele de pedeapsă reduse în cazul examinării cauzei în ordinea procedurii simplificate.

Potrivit prevederilor art. 80^1 alin. (1) din Codul penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare.

În acest mod, în speță, limitele pedepsei pentru comiterea infracţiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) din Codul penal, cu aplicarea prevederilor art. 80^1 alin. (1) din Codul penal, se modifică pentru pedeapsa cu închisoarea *de la 3 luni până la 3 ani*.

5.13. În acest mod, în speță, pentru comiterea infracţiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b) și d) din Codul penal, cu aplicarea prevederilor art. 80^1 alin. (1) din Codul penal, lui********** i se va stabili o pedeapsă cu închisoare de 1 (un) an.

5.14. Instanţa conchide astfel că sancțiunea aplicată este echitabilă în raport cu infracţiunea săvârşită de inculpat şi în acelaşi timp nu vor genera sentimente de nedreptate, dar vor constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

5.15. Totodată, pedeapsa aplicată mai este motivată prin raportare la conduita inculpatului dovedită pe întreg parcursul urmării penale şi cercetării judecătorești, la atitudinea față de faptele comise, la comportamentul său, ce permit instanţei de a concluziona şi faptul că corectarea şi reeducarea inculpatului este posibilă doar aplicându-i o pedeapsă penală cu închisoare, în limitele sancțiunii normelor penale incriminate.

5.16. În acelaşi timp, în ce privește aprecierea tipului penitenciarului pentru executarea pedepsei, instanța de judecată în cazul condamnării inculpatului, în conformitate cu art. 72 alin. (3) din Codul penal, va dispune executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

5.17. În același timp, instanţa susţine că este imperios necesar şi în drept să aplice în privinţa lui********** inclusiv prevederile părţii generale a Codului penal, în special, a prevederilor art. 90^1 din Codul penal, deoarece dispoziția dată are la origine persoana şi

comportamentul acestora până la săvârșirea infracţiunilor, atitudinea şi modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală şi de judecare a cauzei, faţă de cele comise şi cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă din momentul descoperirii ei.

5.18. Potrivit art. 90^1 alin. (1) din Codul penal, în cazul în care instanţa de judecată, ţinând cont de circumstanţele cauzei şi de personalitatea vinovatului, ajunge la concluzia că nu este raţional ca acesta să execute întreaga pedeapsă cu închisoare în penitenciar, aceasta poate dispune suspendarea parţială a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând în hotărâre perioada de executare a pedepsei în închisoare şi perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă, precum şi motivele condamnării cu suspendarea parţială a executării pedepsei, astfel că prima parte a pedepsei se execută în penitenciar, iar restul pedepsei se suspendă.

La fel, se specifică că aplicarea prevederilor art. 90^1 din Codul penal în partea suspendării condiţionate a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnatului prin lege de a se corecta.

5.19. Aşadar, ținând cont de gravitatea faptei săvârșite, de persoana inculpatului**********, care are antecedentele penale stinse, că nu a mai fost deţinut anterior în instituţii penitenciare sau faptul că de la ultima infracţiune comisă nu a mai înregistrate alte cauze penale de învinuire a sa şi de necesitatea restituirii eventuale a prejudiciilor cauzate victimei şi de lipsa circumstanţelor agravante, instanţa consideră că corijarea şi reeducarea inculpatului********** poate avea loc parţial fără izolarea sa de societate, cu suspendarea parţială a executării a pedepsei, astfel că în speță nu este nici un impediment pentru aplicarea acestei norme de drept şi astfel se va asigura şi garanţia existenței unui proces echitabil, însă nu va opta pentru o sancţiune neprivativă de libertate, din motivul lipsei circumstanţelor atenuante şi a numărului de infracţiuni comise.

5.20. La fel, prin prisma tezelor enunţate anterior, denotă lipsa unui pericol social sporit din partea inculpatului şi nepredispunerea evetnuală spre comiterea altor infracţiuni, dar totodată comiterea unor infracţiuni distincte după obiectul juridic protejat, adică orientate în adresa relaţiilor sociale cu privire la regulile de convieţuire socială, sănătate publică şi patrimoniul persoanelor, denotă că inculpatul va executa totuşi parţial şi pedeapsa cu închisoare, aceasta fiind echitabilă şi având inclusiv un efect preventiv în viitor.

A contrario, cu referire la fixarea în continuare a unui termen de probă pentru restul pedepsei neexecutate, inculpatul, aflându-se în această perioadă, eventual va avea posibilitatea de a restitui mai uşor prejudiciile solicitate şi/sau eventual cheltuielile judiciare invocate de procuror, în cazul admiterii acestora, acesta având posibilitatea reală ulterior de a fi angajat la un loc de muncă, iar în acest mod nu vor fi admise nici alte repercusiuni grave, inclusiv în adresa persoanelor aflate la întreţinerea sa sau la întreţinerea cărora se află acesta, luând în considerare argumentul decisiv privind prezenţa circumstanţelor atenuante la caz.

5.21. Aşadar, instanţa reține că instituţia suspendării parţiale a executării pedepsei cu închisoare nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială, care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă, în condiţiile, când la etapa actuală, se pune accentul pe căi de reeducare a persoanelor condamnate nu prin privare de libertate, dar prin cele neprivative de libertate, care, ar fi mai eficiente, or şi Curtea Europeană în jurisprudenţa sa, s-a pronunţat în favoarea folosirii măsurilor neprivative de libertate (cauza *Varga şi alţii împotriva Ungariei*, hotărârea din 10 martie 2015, § 104; cauza *Norbert Sikorski împotriva Poloniei*, hotărârea din 22 octombrie 2009, §158), statuând că trebuie să se ia în considerare alternativele disponibile

detenției, şi nu aplicarea automată a pedepsei închisorii (cauza *Kyprianou împotriva Ciprului*, hotărârea din 15 decembrie 2005, § 108).

La rândul său, conform normei nr. 19 din Recomandarea CM/Rec (2017) 3 a Comitetului de Miniștri adresată statelor membre cu privire la normele europene privind sancțiunile și măsurile comunitare stabilește standardele Consiliului Europei privind sancțiunile/măsurile alternative la pedeapsa cu închisoarea, alternativele la pedeapsa cu închisoarea ar trebui să fie disponibile pentru a fi utilizate în cât mai multe cauze posibil şi prin urmare, orice obstacole formale, inclusiv de natură juridică, ce împiedică utilizarea unor pedepse și măsuri alternative în cauzele cu infracțiuni grave și recidivă sau în legătură cu anumite tipuri de infracțiuni, sau orice alte limitări legale ar trebui revizuite și eliminate în măsura în care acest lucru este necesar, iar astfel de constrângeri pot diminua capacitatea pedepselor și a măsurilor alternative de a contribui la scăderea numărului de persoane din penitenciare.

Respectiv, conform Recomandării nr. R(92)17 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei referitoare la consecvența în pronunțarea sentințelor, atât legislația, cât și instanța judecătorească ar trebui să ia în considerare individualizarea pedepsei, iar prin urmare, pentru a evita dificultățile neobișnuite și a nu afecta reabilitarea infractorului, trebuie să se țină seama de circumstanțele personale ale infractorului și, în special, de impactul probabil al pedepsei asupra fiecărui infractor în mod individual *(norma A.8)* şi mai mult, caracterul de ultimum remedium al pedepselor privative de libertate este crucial pentru conceptul de politici penale și al unei legi penale umane și liberale.

Astfel, pedeapsa cu închisoarea ar trebui aplicată numai în acele cazuri în care, ținând seama de toate circumstanțele relevante, gravitatea infracțiunii ar face ca orice altă pedeapsă în mod clar să fie inadecvată *(normele B.2 şi B.5 ale Recomandării nr. R(92)17)*.

5.22. În acest context, instanţa statuează în privinţa suspendării parţiale a executării pedepsei cu închisoare în privinţa inculpatului**********, acesta urmând să execute pedeapsa cu închisoare reduse la jumătate, adică pentru o perioadă de 6 luni, cu ispăşirea acesteia în penitenciar de tip semiînchis, în aşa fel încât ultimul să se convingă de necesitatea respectării legii penale şi evitarea în viitor a săvârşirii unor fapte similare, iar restul pedepsei se va suspenda, pe o perioadă de probaţiune de 2 ani.

5.23. De asemenea, în conformitate cu prevederile alin. (5) din art. 90^1 al Codului penal, pentru a asigura corectarea condamnatului, instanţa îl va obliga pe**********, ca în conformitate cu prevederile art. 90 alin. (6) pct. a) din Codul penal, în perioada de probaţiune:

- să nu-şi schimbe domiciliul şi/sau reşedinţa fără consimţământul organului competent;

5.24. În subsidiar, instanţa explică condamnaţilor că, reieşind din prevederile art. 90^1 alin. (6) şi (7) din Codul penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare săvârşeşte în perioada de probaţiune sau, după caz, în termenul de probă o nouă infracţiune intenţionată sau încalcă în mod sistematic obligaţiile stabilite, instanţa de judecată îi stabileşte o pedeapsă în condiţiile art. 85 dacă, după caz, nu sânt aplicabile prevederile alin. (7) din prezentul articol.

Respectiv, ultimul articol stipulează că în cazul în care cel condamnat cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare săvârşeşte în perioada de probaţiune sau, după caz, în termenul de probă o infracţiune din imprudenţă sau o infracţiune intenţionată uşoară sau mai puţin gravă, problema anulării sau menţinerii condamnării cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare se soluţionează de către instanţa de judecată, la demersul organului care exercită supravegherea asupra comportamentului celor condamnaţi cu suspendarea executării pedepsei.

Cu privire la măsura preventivă.

6.1. În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) şi art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanţa urmează să se expună în privinţa măsurii preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

6.2. În contextul dezbaterilor judiciare procurorul a solicitat menținerea măsurii preventive „arestul preventiv" aplicat în privința inculpatului până sentința va deveni definitiva iar partea apărării nu s-au expus pe marginea aplicării sau menţinerii măsurilor preventive în privinţa inculpatului.

6.3. În acest context, instanţa relevă că conform art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanţa, *din oficiu* sau *la cererea părţilor* şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună *aplicarea, înlocuirea* sau *revocarea* măsurii preventive aplicate inculpatului.

Instanţa constată că potrivit art. 175 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală, constituie măsuri preventive măsurile cu caracter de constrângere orientate în scopul *asigurării de către instanţă a executării sentinţei*.

În conformitate cu prevederile art.176 din Codul de procedură penală, măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror, din oficiu ori la propunerea organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanța de judecată numai în cazurile în care există suficiente temeiuri rezonabile, susținute prin probe, de a presupune că bănuitul, învinuitul, inculpatul ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanță, să exercite presiune asupra martorilor, să nimicească sau să deterioreze mijloacele de probă sau să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal, să săvîrşească alte infracțiuni ori că punerea în libertate a acestuia va cauza dezordine publică.

Reieşind din conţinutul art. 185 alin. (1) din Codul de procedură penală, arestarea preventivă constă în deţinerea inculpatului în stare de arest în locurile şi în condiţiile prevăzute de lege, iar arestarea preventivă constituie o măsură excepțională și se dispune doar atunci când se demonstrează că alte măsuri nu sînt suficiente pentru a înlătura riscurile care justifică aplicarea arestării.

6.4. În aceste circumstanţe, instanţa consideră la moment imposibilă aplicarea faţă de inculpatul********** a unei măsuri preventive mai blânde decât arestul preventiv, pentru a exclude posibilitatea de a fi prejudiciat cursul normal al executării sentinţei, constatând prezenţa circumstanţelor excepţionale, care determină necesitatea menţinerii măsurii preventive respective, existând riscul real ca inculpatul să mai comită şi alte infracţiuni ori să se eschiveze de la executarea pedepsei, având în vedere stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis pe un termen de 1 an.

6.5. Instanţa de judecată reţine că, în cazul dat, menţinând măsura preventivă sub formă de arest până la rămânerea definitivă a sentinţei, nu mai este încălcat dreptul lui********** la libertate şi siguranţă, prevăzut de art. 5 CEDO, iar privarea de libertate a ultimului este justificată, întemeiată şi necesară într-o societate democratică şi urmăreşte un scop legal, deoarece are ca scop împiedicarea acestuia *de a se ascunde de organele de drept* şi *să comită alte infracţiuni*, fiind astfel respectat principiul proporţionalităţii între dreptul acuzatului la libertate, garantat de lege şi necesitatea aplicării faţă de el a arestului preventiv.

6.6. În aceste circumstanţe, instanţa consideră că suntem în prezenţa cazului în care este o necesitate absolută de menţinere a măsurii de constrângere sub formă de arest preventiv faţă de inculpatul**********, deoarece doar această măsură preventivă este reală şi efectivă în cazul dat şi va asigura comportamentul respectiv al acestora pentru execuatarea sentinţei emise.

Cu privire la mijloacele materiale de probă.

7.1. Cu referire la prevederile art. 161-162, art.385 alin.(1) pct.13, art.397 pct. 3) din Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată hotărăște chestiunea cu privire la corpurile delicte.

Potrivit materialelor cauzei penale și a rechizitoriului cât și în cadrul dezbaterilor judiciare a procurorului nu se atestă prezența unor corpuri delicte sau mijloace de probă.

Cu privire la cheltuieli judiciare.

8.1. Cu referire la cheltuielile judiciare instanța de judecată reține, că din conţinutul rechizitoriului pe cauza penală de învinuire a inculpatului********** şi în dezbateri judiciare, procurorul nu a solicitat încasarea din contul inculpatului a mijloacelor băneşti.

Cu privire la acțiunea civilă.

9.1. Potrivit materialelor cauzei penale, a rechizitoriului şi în contextul dezbaterilor judiciare, procuorul şi apărătorul inculpatului nu s-au expus pe marginea unei acţiuni civile, iar în cadrul procesului judiciar, partea vătămată nu a înaintat o cerere de chemare în judecată şi în cadrul audierii sale a opinat că nu are pretenţii materiale sau morale la caz.

9.2. În aceste condiţii, instanţa subliniază că părții civile care nu a depus o acțiune civilă în formă scrisă, le sunt aplicabile prevederile art.221 alin.(5) din Codul de procedură penală, care indică că persoana care nu a înaintat acţiunea civilă în cadrul procesului penal, precum şi persoana a cărei acţiune civilă a rămas nesoluţionată, au dreptul de a înainta o asemenea acţiune în ordinea procedurii civile.

Astfel, instanța explică că ***** este în drept să înainteze separat o acțiune civilă în ordinea procedurii civile.

10. Astfel, în baza materialelor cauzei penale şi a declaraţiilor inculpatului în ședința instanței de judecată, în conformitate cu prevederile articolelor 34, 72, 80^1, și 90^1 din Codul penal, 162, 227-229, 325 alin. (1), 329, 340, 364^1, 384, 385, 389, 392-398 din Codul de procedură penală, instanța de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se recunoaște vinovat********** pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) din Codul penal, și în temeiul normei indicate, ținând cont de prevederile art. 80^1 din Codul penal, i se stabileşte o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 1 (un) an, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu prevederile art. 90^1 din Codul penal,********** va executa pedeapsa cu închisoare pe un termen de 6 (șase) luni, în penitenciar de tip semiînchis, iar executarea restului pedepsei aplicate cu închisoare pe un termen de 6 (șase) luni, se suspendă parţial pe o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani, dacă în acest termen, condamnatul nu va săvârși o nouă infracţiune şi prin respectarea condiţiilor probaţiunii, va îndreptăţi încrederea ce i s-a acordat.

Potrivit art. 90^1 alin. (5) din Codul penal, se obligă********** ca în perioada de probaţiune:

- *să nu-şi schimbe domiciliul şi/sau reşedința fără consimțământul organului competent.*

Controlul asupra executării de către********** a obligațiilor stabilite prin prezenta sentinţă se pune în seama organului de probaţiune din raza teritorială a domiciliului acestuia.

Termenul executării pedepsei se va calcula din momentul pronunțării sentinței, cu includerea în termenul de ispăşire şi perioada de timp cât********** s-a aflat în stare de reţinere şi de arest în prezenta cauză penală, de la 16 august 2024, ora 01:00 până la 09.10.2024.

Până când sentinţa va deveni definitivă, se menţine în privinţa lui********** măsura preventivă – arestul preventiv, pentru asigurarea punerii în executare a pedepsei cu închisoare.

Sentinţa este cu drept de atac în ordine de recurs la Curtea de Apel Chişinău, în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Buiucani).

Președintele ședinței,
judecător **Silvia Slobodzean**